

**DRUHÉ
VYDÁNÍ**

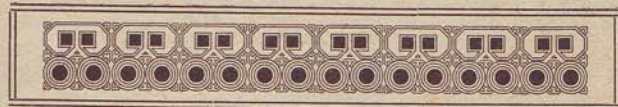
PÍSNĚ SPIRITICKÉ

PŮVODU MEDIJNÍHO

Ukázka

**SEBRAL A K TISKU UPRAVIL
KAREL SEZEMSKÝ
NOVÁ PAKA Č. 375 (ČECHY.)**

TISKEM J. HRUŠKY, PÍSEK.
NÁKLAD. K. SEZEMSKÝ.

ÚVOD.

Zavzni píseň, písním v sboru
v jeden hlahol vše se zve:
Celý svět ať v jednom chóru
vyzpívá již žaly své!

Zavzni píseň, hymnou lásky,
oblaž lidstvo všeliké,
sobství přervi steré pásky,
divy vytvoř veliké.

Zavzni píseň: Čistou pravdou
ozař mysl — rozum všech,
tmářům všem buď mocnou hradbou,
do tmy bludu blesku šleh.

Zavzni písni — kol do kola
 ať tvůj hlahol všude zní,
 Nechť ti nikdo neodolá,
 vše ať hlaholí: Písni.

Pak zde bude blaze dlíti,
 sbor Andělů přiletí.
 Nový život v světě vznítí,
 zem tu v nebe posvětí.

Uyđavatel.

Písně ranní.

Píseň 1.

O vzbud se srdce z mrtva svého spánku,
 v nějž po bouřích tě ukolébal žal, —
 ó, procitni a viz, jak v teplém vánku
 nadějí nových bol tvůj rozetál.

Loď stará navždy sklesla v moře věčna,
 tam navždy pohrobivši plavhy své. — —
 a nových poutí řada nekonečná
 tě na loď novou statně vstoupit zve.

Ó, mužně svěř se lodi, v rychlém plutí
 jež vlny brázdí, tříštíc jejich moc,
 ta vlnobitím pluje beze tknutí,
 a marn blesk posílá bouřná noc !

Nechť duní vše, nechť úpí boky lodi,
 ty pevně kormidlo chop rukou svou. —
 pluj za hvězdou, jež tebe jistě vodí
 a bez úrazu plání zbouřenou.

A nedbej nic na veškeré ty žaly, —
i nejtrpčí z nich bude zahojen!
Ó, nezoufej, hleď jasným okem v dáli,
pluj statně vpřed a umlč srdce sten!

Jen před sebou vždy hledej cíle svoje,
co minulo — to pohřbi v srdci svém, —
neb tam, kam nedosáhne oko tvoje,
tam daleko tvá zaslíbená zem!

A s věrou v Boha jdi, bojuj o pokrok.
Dobrý lodník mnohdy nenadále
hyne kdes — od cíle jsa vzdálen krok!
A bez tušení pluje k zhoubné skále.

A dospěješ-li bouří k cíli svému
a staneš jednou tam, kde chtěl jsi být,
pak z hloubi srdce děkuj Jedinému, —
jen On tě nechal k břehu zakotvit!

J. J.

Píseň 2.

Den starý zašel již, ponořil se v moře;
kěz pochoval by vše, útrapy a hoře.
Nový opět vzešel světlou svojí tvář,
osvětou však ducha cestou lidstva září.
Aby práce svatá mezi vámi vzešla,
poklesky a hříchy, nevědomost klesla.
Z vaší potom práce pokrok zářit bude,
Bůh vám dílo vaše požehná pak všude.

Vznesťe též svůj pckrok na perutích práce,
společná pak láska zapěje si sladce.
Sdružení pak vaše bude cesta kvítí,
záhrobní pak s vámi radost budou mítí.
O, jen novým dnem tak pospěšte si k dílu:
nechť Bůh požehnává všade vaši sílu.
Vy pěstujte ráj pak pro svou duši v světě,
kde to štěstí, láska, nekonečně zkvete.

K. S.

Píseň 3.

Povstaňte dítky světla,
již nastal jasný den;
vám hvězda spásy vzešla,
ukončen bludu sen.

Již na obzoru září
vítězná dennice,
před kterou všichni tmáři
zakrývají líce.

Sledujte okem jasným
určený vám jen cíl,
pracujte v díle spásným
ze všech tužeb a sil.

Byste se jednou sešli
v radosti společně
s těmi, jež vás předešli
do říše nadhvězdne.

Kde láskyplný Otec
příbytky upravil,
jak ústy Ježíšovy
všem věrným zaslíbil.

F. M.

Píseň 4.

Pozvedni zrak svůj na úsvitě,
když nastává Ti žití den
a pomni, že jsi Boží dítě,
jež Otec poslal v tuto zem.

Pozvedni zrak svůj, když den parný
svcu září Tebe oblévá,
když v potu tváře chléb dobýváš
a síla Tvoje umdlévá.

Pozvedni zrak svůj v tmavé noci,
když těžký sen Tě ovládá,
když v temný závoj duch se halí
a slunce žití zapadá — — — — —

— — — — —
Noc temná mizí, jitro svítá,
červánek rdí se, prchá sen —
dítě se vrací k Otci svému,
kde zářit bude věčný den!

H. Z

Píseň 5.

At ještě kolem temný stín
a noci šeré svit —
nechť mnohou duši halí v dým
nelze ji probudit.
Ty krácej vpřed — jen stále dál
Hleď sám by's vždy co vítěz stál,
nedal se obloudit.

Jen málo povah hrdinných,
jež pravdu nesou v svět;
však velmi rád by každý z nich
přec sklízel její květ.
Však ten, kdo chce se v světle skvít
svou duši musí prozářit —
musí jít dál a vpřed!

Jen stále vpřed — jen stále dál —
nad všední chaos žití.
Jen stále vpřed — jen stále dál —
nad vášní vlnobití.
Neb víš, že čas jen prchavý
sám Tebe hříchu nezbaví.
Ty vpřed musíš jíti!

K. S.

Nuž, povstaň, duše, z hrobu tužeb svých tělesných,
 neb dlouho's kolébala, usínala v nich.
 Dnes jasná kyne záře ti v době nové,
 neb duchů Božích stráže již jdou poslové.
 •Vzhůru duše k činu, nelekej se jích.◀

Jen vzhůru z bludů černých, pravda již vyzvání,
 hle, příští doby nové ti činí pozvání.
 Neb pravdy věčné poznat jest ti daný čas,
 nuž, spěchej dřív než temno přijde, zima zas.
 •Vstávej, duše milá, je zmrtvých vstání.◀

Již určena je doba, neb přijde Spasitel,
 by sklízel v tomto jitru, co kdys v temnu sel.
 Chceš-li být Jeho zrnem, Jeho osením
 a v Jeho obilnici radovat se s ním?
 •Vzhůru vstávej k práci, dokud není žel.◀

Neb opět přijdou chmury a bouře temný věk,
 pak dlouho budeš čekat a s bídou vezmeš vděk.
 Tu ráda bys pak chtěla pozdravy andělské,
 směla kdybys slyšet ty ohlasy Božské.
 •Vzhůru, duše, v lásce sílen buď člověk.◀

K. S.

Píseň 10.

Den jasný v plné záři již nastupuje zas,
 buď chválen Pán, jenž mocí svou zastíňuje nás.
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán,
 jenž mocí svou zastíňuje nás:]

Onť velí slunku vzházet nad dobrým i nad zlým,
 neb nazývá vše duše svým Božským osením.
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán atd.:]

Onť ve své lásce, moci nám popřál noci klid,
 jenž dává v žití bojích moc, sílu, blahobyť.
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán atd.:]

On ve svou duchů říši popřál nahlédnout nám,
 v tu nekonečnou, věčnou, v ten svatý velechrám.
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán atd.:]

Já tento den mu celý rád nyní zasvětim,
 neb činy své a skutky chci vykonávat s ním.
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán atd.:]

On silou rámě svého mne žitím provodí,
 až duch můj s Ním se spojí, tu naposledy dí:
 [:Buď chválen, buď chválen, buď chválen Pán,
 pak duch můj naposledy dí:] K. S.

Píseň večerní.

Píseň 11.

O zůstaň s námi, neb se připozdívá,
 den života se nachýlil;
 den parný byl a práce těžká byla
 a málo bylo blahých chvil,

Je soumrak již a v duši unavenou
se volně vkrádá dřímota.
Ty spáso naše! s námi buď i nyní,
než obklopí nás smrti temnota!

A. V.

Píseň 12.

Když noc se klene z hvězd svých tisící
i lunny jasem nadestinnou zem,
tu z mrtvých vstanou draží zemřelí,
k nám se vrací našim tichým snem.

Jdou bledí a tiše svitem měsíce,
jak živo mrtví vznášejí se k nám.
Jich pohled na nás zří tak mluvy pln,
jich ruka ukazuje k výšinám.

A pod tím jejich vážným pohledem,
my němi jsme, jen ruku vstáhnem vstříc,
jen srdce chví se v blahém shledání . . .
ó, co jim, drahým těm, ó, co jim říc'?

Tak stojí před námi v témž oděvu
s pohybem týmž, jak za života kdys,
táž postava nás jímá údivem,
týž obličej a každý bledý rys.

A dí: »Já vím, co žádá srdce tvé,
ač v dálce přec tě máme v pamětech,
leč moře mezi námi ohromně,
my daleko . . . nás druhý hostí břeh.«

Ó, daleko . . . pod slunci jinými,
tam v světech lidstvu dosud neznámých,
kam živý nikdy, nikdy nevnikne,
tam žijem ve obzorech tajemných.

Tam jiný svět, než hmotný svět je váš,
tam není bojů vašich nízkých vír . . .
Ne v hrobě hledaj nás, leč v astrálních
těch oasis, kde láska, světlo, mír.

A v noci-li se zjevujem v tvých snech
a svým tě oblažujem zjevením,
tu věz, že smrtí nic se nekončí
a oblaž sebe blahým tušením.

H. Z.

Píseň 13.

Vsoumraku jarním zavzněly zvony,
rozkvetlým jarem nesou se v dálí,
u lesů tmavých zmírají tóny,
hvězdy se prvé v nebesku vzňaly.

Tiše a tiše klekání kvílí,
v modlitbě zdá, že umlká země,
její snad duše k nebesům pílí,
v sebe se hřížíc, vzpomíná jemně.

Vzpomíná časů dávno již zašlých,
hmota kdy byla všechněch tu cílem,
vzpomíná cílů dávno už zhaslých,
sobců a hmoty, jež byly dílem.

Minulo všecko. Paprsek zlatý
z Pravdy se zrodil, dolů se snesl,
ve srdce lidstva vnikl tam svatý,
rozehřál ohněm, k výši je vznesl.

Nad chmurou země jitřenka plane
nového věku. Umlkly vzdechy —
v rány sem lidstva útěcha kane,
hojivý balsám, andělské dechy.

Ne více hmota jest nám zde cílem,
země ni jedna vlastní jest vaší,
vlast naše jinde v pozdravu milém,
odkud se mrtví dolů k nám snáší.

Tam mezi duchy — Pravdy kde zdroje,
lásku a soulad v vesmíru nítí.
Jednou kde ztichnou veškeré boje,
vlast tam je naše, ve věčném žití.

H. Z

Píseň 14.

Den se již nachýlil, hvězda prvá vzešla,
pojdme, zazpívejme chválu Otci zas.
On dal posilu nám v tomto denním čase,
proto nechť mu zavzní z duše vroucí hlas.
Z duše vroucí hlas, z duše vroucí hlas,
proto nechť mu zavzní z duše vroucí hlas.

Na nebeské báni tisícerych světů
v jemném mihotání je tam rozseto.
Jedna moc je řídí, jedna síla vládne,
této chválu vzdejme, neb Bůh náš je to,
neb Bůh náš je to, neb Bůh náš je to,
této chválu vzdejme, neb Bůh náš je to

Tam nám tisícere, v nekonečno širé,
domovy sám příští v lásce připravil.
Až ta noc se schýlí, kdy tělesné síly
člověka opustí, by tam věčně žil,
by tam věčně žil, by tam věčně žil,
člověk zem opustí, by tam věčně žil.

Proto této noci do té svaté moci
předejme se cele v Božskou ochranu.
By nepřátel zrada nestihla nás žádná,
neb andělů svatých dá nám záchranu,
dá nám záchranu, dá nám záchranu,
neb andělů mocných dá nám záchranu.

K. S.

Píseň 15.

Když temná noc se nade krajem snesla
a vůkol zloba vládla lidu jen.
Když duše mnohá v temno bludu klesla
a nikde svit a nikde zářný den.
Tu jitřenka nám vzešla na obzoru,
spiritismu věda přesvatá.
[: Mír přinesla tam duše v bouřném sporu
a vlna zloby v nivec rozvátá. :]

Před zasedáním.

Píseň 18.

Přijď, pane můj, toť moje touha vřelá,
bych pohostit Tě mohl v srdci svém;
po Tobě prahne duše moje celá,
Ty's světlem mým, Ty mým jsi životem!

Hleď, kterak upravil jsem cestu Tobě,
bys vejít mohl v mého srdce stan,
já bojoval jsem proti světa zlobě
a silou velkou obdařil's mne sám!

Přijď, pane můj a zůstaň navždy se mnou,
chci Tobě sloužit v každé době
svým světlem ozáři mou cestu temnou;
duši čistou zasvětit chci Tobě!

M. M.

Píseň 19.

Přijď, navštiv nás, ó Bože Duše svatý,
a naplň srdce nebes milostí.
Přijď sytiteli v útěše bohatý,
života proude, zřídlo moudrosti.

Jenž sedmero svých darů z lůna Otce
věčného na své ditky vyléváš.
Poznání světla pravého původce,
přijď, Duše svatý, přijď a navštiv nás!

A rozhojní v nás mysl statečnosti,
svých darů spásonosných pramenem!
K poznání pravdy a k plnění cnosti,
osvěť nás pravé lásky plamenem!

Buď vůdcem nám požehnání míru,
uděl a škůdce odvrát pryč od nás,
abychom mohli živou pravou víru
pro spásu svou zachovat v každý čas!

Kde dech Tvůj, Božský těšiteli, vane,
tam vítězí nad hmotou těla duch.
V tom boji duch můj nechť ať neustane,
bych došel cíle, jež mi vytknul Bůh.

V duchu a pravdě Otce světla vyzývat,
a bratřím službou lásky sloužiti,
ctně živu býti a v dobrém prospívat,
toť cíl, jež Pán mi ráčil určití.

Než k vykonání díla takového,
že mdlý a slabý jsem, to poznávám,
a proto k Tobě s prosbou hlasu svého,
o pomoc, Duše Svatý, pozvedám!

B. P.

Píseň 20.

Slyš přání dítek, ó Otče svatý,
když v boji denním klesáme v tmou,
sešli nám světlo, by mohli vstáti
a vzbuditi se z dlouhého snu.

Viz, Tvůrče milý, símě jsme Tvoje,
denně klesáme v záhubnou moc,
jak těžko vésti duševní boje,
nad všední život těžko se vmoc.

Slyš proto prosbu duší zde mroucích,
nás obživ září pravdy své zas,
ať rozum vzplane v myšlénkách žhoucích
a rozohní se v mohutný jas.

Svých, Pane, sešli andělů roje,
by pravdy žářem nadchnuli nás,
by símě lásky, moudrosti zdroje
v nás mohlo mocně vzplanouti zas.

Bez Tvé pomoci klesáme stále,
vstáváme znovu, padáme zpět
a tak v okruhu bez konce dále,
Kainovo símě, osudem klet.

Proto nám, Otče, přispěj svou mocí,
duchovní sešli posilu nám,
těžko je k pravdě z bludu se zmocí
a zbudovat si v srdci tvůj chrám.

Kéž láska tvoje všecky nás združí
a síla svatá obživí nás,
necht chabí duchem opět se vzmuží
a chválu Tobě zapějí zas.

Písen 21.

Boží poslové, čistí duchové,
k nám sestupte z říše věčné,
a obživte duše lačné,
ať též poznají, jak žítí mají.

Poučujte nás o záhrobí krás,
až své tělo opustíme.
Jak nám bude? Co uzříme?
Neb to dosud jest pro nás tajná zvěst.

Vy též milí nám, jež jste přešli tam,
kde svou vlastnost tělo ztrácí,
v prvek svůj se zas obrací,
k nám zas přijděte, vše vysvětlete.

Co jste který vzal? Radost aneb žal?
Za odměnu žití svého
prchavého, pozemského,
snad dle skutků svých, zákonů věčných?

Chceme zvědět, co jest konati,
by jsme ku prospěchu žili,
Boží vůli naplnili,
pravdu vynašli, nad blud se vznesli.

Srdce-li choré záštím v světě mře,
přiučte je v lásce žítí,
zášť, nenávisť zapuditi,
neb to Kristus sám rozkazuje nám.

Tísni-li je kol teskný žal a bol,
v kříži nechť svou spásu hledá,
on mu mír a pokoj předá,
neb Pán Ježíš hle! všechny k sobě zve.

Pomáhejte nám, vznést se k výšinám,
duch-li lstný na nás dotírá,
bol-li těžký mysl svírá,
nechť vaše pomoc nad ďábelskou moc.

Až pak přijde den, kdy smrti osten
z přátel náruč nás vychvátí,
do duchů říše nás vrátí,
by jsme s plesáním pospíšili k nim.

K těm, jež cestou ctnou v říš tu nás vedou,
a tam v jednom zapojení,
vše se v krásu, soulad změň
bude blaze nám, kde nebeský chrám.

K. S

Píseň 22.

O přijdiž k nám Ty Duchu Svatý,
jenž's z dobrých duchů spojený.
Ať svět se novým rouchem šatí,
čistotou mravů zdobený.
Neb bratr bratra dosud týrá
a v hrozném boji vše zde zmirá.

Viz temných duchů stíny všady
se plazí vůkol v bodu svém.
Všem jest zde třeba pomoc, rady,
toť minulých dnů údělem.
Neb vymřela již víra v Tebe,
v záhrobní život, v pravé nebe.

Ó sestup světla šřiteli,
duchovou mocí obdař ty,
jež schopnost mají svými těly,
sloužití duším v zászvěti,
by silou Tvoji ochráněny
ku blahu žili beze změny.

Ó dej ať láskou pro věc jaty
svůj život pravdě zasvěti,
by pomlouvány aneb klaty
se přinášely v oběti.
Jen pravdu milovavše vřele,
jí věnovali žití celé.

Ó dej, ať citem svatým dchnuty
v jich duši plamen vznítí se,
by slovem jejich živým hnuty
všech duše výš se povznese,
by seslání Tvé zjevné bylo,
z poroby lidstvo vymanilo.

Ó dej, ať bludných duchů řady
se slovem manny sytí těž.
Nechť podílu jen bérou tady,
kde světlo čisté, — klam ni lež,
co pokrm lidu s nebe daný
se rozšiřuje na vše strany.

A v tomto svatém zápolení
nám Bože žehnej v každý čas,
ať svět se celý v nebe změní
a srdce lidu v ráj ten zas,
kde prvý člověk Adam dával,
tě pokud v pravdě, ctnosti vzýval.

Píseň 23.

Věď nás cestou tou, již málo známe,
dobrých duchů sešli Pane nám.
Chválu Tobě za to každodenně vzdáme,
žes nám zjevil pravdy svatostan.

Neb my Otče, příliš omámeni
světa leskem, v bídu padáme.
Lekáme se v duši vzniklé každé změny,
neb zákony věčna neznáme.

Přístup níže světla, pravdy zdroj,
poslů nebes čistých zástupe.
Nechť se s tebou duše všech nás v jedno pojí,
cestu pravdy s tebou nastoupne.

Ohnivými jazyky dej Pane,
ať duch pravdy zase mluví nám.
Vůle tvá se skutkem potom jistě stane,
srdce všech se vznítí v jeden plam.

Přioděj nás hrdinností zbrojem,
štítem víry, meč nám lásky dej.
Ať statečně jdeme světa toho bojem,
vytrvalost hloub nám v srdce vrej.

V život věčný býti zasvěceni,
po tom víc a více toužíme.
Závoj ten, jímž pravdy dlouho zahaleny,
odkryt, věčný zdroj se snažíme.

K tomu přispěj Pane v této chvíli
z nebes posly svými nyní nám,
by až den se žití k hrobu potom schýlí,
duch náš vznes se k nebes výšinám.

K. S

Píseň 24.

Slyš Otče přání svých dítek tisícere,
z jichž duší stísněných vroucí dech se dere,
vymřela, vymřela na světě láska Tvá,
každý žije, plní jenom zde přání svá.
Vymřelo na světě pravé to bratrství,
že něhož v jednotě čistotou vše se stkví.
Schází nám, ó Otče, city Tvé milosti,
bychom zas vzrůstali v duševní světlosti.

Po sezení.

Píseň 34.

O díky, otče, chválu Ti pějem
v nadšení svatém, jež vzešlo v nás,
neb výše k světlu, ku pravdě spějem
v posvátné chvíli v nový ten čas.

Ty Otče milý, dopřál's nám toho,
by Tobě směli chválu jsme vzdát,
neb v bídách našich dlužni jsme mnoho,
čim Tobě, Otče, odplatu vzdát?

Přijmi, ó Tvůrče, nebes i země,
vše co v nás hárá, radost i žal.
Tys dal nám pravdy života sémě,
neb z Tvého zdroje vše tvor Tvůj vzal.

Tož chválu pějem Otci milému,
i duchům, dobrým poslům nebes,
že dopřáno nám povznést se k Němu
a v duši zrodit jásavý ples.

Nuž, svatý, svatý, svatý náš Králi,
vladařství Tvému bez konce buď,
nechť tvor Tě každý jásaje chválí,
Ty jeho Tvůrcem, Ty sám jej suď.

Nuž, Otče svatý, přijmi nás cele,
tak jací jdeme životem tím.
My k Tobě jdeme, Tys dal nám nebe,
my nic víc nechcem zváti zde svým.

K. S.

Píseň 35.

Díky vzdejme zas za Tvých poslů hlas,
že's dovolil, Otče svatý,
poslům Tvým jít v palác, chaty,
by zvěstovali — věčnost co halí.

Proto s plesáním děkujeme jim,
kde hlas jejich se ozýval,
by k lásce, svornosti vzýval
všechny ztracené — duše znavené.

Za pravdy nové, nám zvěstované,
nelze dost vám diků vzdáti,
neb zář nová život zlatí,
kde dřív temnota jen vládla krutá.

Život věčným jest! Ó radostná zvěst!
S milými se zas shledáme,
co ukryto, vše poznáme,
jaká radost zas — naplňuje nás.

Jak rosy vláha, slova ta drahá
srdce sprahlá osvěžila,
nový život v duši vlíla,
když již znavená, klamem zmámená

Tak duchů zvěsti znovu nám klestí
 cesty ty, jež zatajeny,
 znovu jsou nám odhaleny
 pravdy veliké — krásy všeliké.

Pane milý, již spějeme v duchů říši,
 vše tělesné opouštíme,
 po duchovním jen toužíme,
 neb to známo nám, v tom ze základ sám.

Neb Ty, Kriste, sám cestu značil's nám.
 Bez reptání světem jíti,
 pravdu, lásku, zde šířiti,
 žítí ve ctnosti, že povinnosti.

A tak půjdeme a neumdlíme.
 Až pouť svou pak dokonáme,
 u bran věčných se shledáme,
 Ty pak poutníkům otevřeš svůj dům.

K. S.

Píseň 36.

O velká, svatá láska s nebe,
 Tys sestoupila mezi nás,
 Tys v oběť dala sama sebe,
 by tvor se k Tobě vrátil zas.
 v Tvém svätém, mocném zanícení
 se duše lidská v světloú změni.

Ty zdroj jsi blaha, něhy, krásy,
 jediná hranic v bezmezi,
 Ty lidským duším dáváš spásy,
 kdo Tvůj zde úkol vymezí?
 Neb tys již na počátku věků
 v plénkách stvoření měla vděku.

A dnes Jsi znovu ze prazdroje
 k nám sestoupila s něhou svou,
 a mizí hned tu všechny boje,
 kam Ty jen vnoříš jiskru svou.
 Vše v jasné světlo kol se změni,
 prchají stíny bez prodlení.

Kde temných duchů útrap bědy
 nad lidstvem v mraku kryly se,
 pod zážehem Tvým víc ni sledy,
 vše v jasnou záři změni se.
 A lidstvo všechno v jedno přání,
 blažené bude bez přestání.

Tu bratr, sestra, staroch, děčko
 se v jedno vine náručí,
 neb jedna páska pojí všecko,
 lidskost všem právo zaručí.
 Byť národy zde tisícere,
 víže je pouto věků šeré.

A v tomto svätém zapojení
 všichni zde v pravdě vzrůstáme,
 neb srdce naše v chrám se měni,
 kde v oběť sebe chystáme ;

kde místo hlučných fanfár znění
se v mír a pokoj vše promění.

A v tomto posvátném zde boji
toužíme, Pane, trvati,
až vše se v jeden celek spojí,
tu sám nám račiž žehnati.
By vešli jsme tak v domov blaha,
duchovní říš kde vlast je drahá.

K. S

Píseň 37.

Odkryls cestu, po níž jíti máme,
zjevil's tajemství nám záhrobní;
nuže, nechť již v bolu svém nikdy víc nelkáme,
neb hlas poselství nám stále zní.

Vše již novým odívá se hávem,
smrt již není, věčný život jen;
budiž proto, svatý Otče, stále věčně slaven,
žes nám nechal zjevit tento den.

Kde nám mizí pomíjivé strasti
před duševní věčnou radostí,
že nám dáváš pravý domov poznat a jím vlásti,
kde se každý tvor tvůj uhostí.

Že náš osud není zpečetěný
krutou trýzní, krátkým životem,
ale znovu — stále v jiné nové ve proměny
krok za krokem v určení své jdem.

Proto nechcem kojit závist marnou,
brat-li mnohý přepych obývá,
neb příště, až zákon odvety mu zavzní hranou,
osud v cár jej opět odívá.

Aniž chtějme vládychtivou mocí
znásilňovat slabších druhů svých,
neb až nám pak bude jíti bojem temnou nocí,
nést bychom museli tu moc zlých.

A tak pod praporem lásky, míru
všichni v jednom zvuku plesejme,
že zjeveny svaté taje věčna v nekonečném širu,
v pouť tu ducha raděj spěchejme. K. S.

Píseň 38.

Poslové s nebes již dolů sestoupili,
posláni by svoje opět vyplnili,
Pozdravy přinesli z říše málo známé,
kde se s příbuznými jednou též shledáme.
S těmi, jež předešli nás v tu říš neznámou,
avšak s námi žijí vzpomínkou upřímnou.
[Neb láska pravá nás všechny v jedno pojí,
smrt ni hrob, čas ni hráz, nic ji nerozdvojí.]

Tu otec, matka tam shledá dítky svoje,
přatelé, jichž láska posvátná pouto je,
nerozloučí žádná lidská více zloba,
ni trestek bezcenných mizící ozdoba.

Neb vše co hmotné jest, přelud jenom kryje,
kdo tím obírá se, ten v pravdě nežije,
[: Ale jen upřímné, vznešené city v nás
spojí nerozlučně v jednotu opět nás. :]

Přišli, by odkryli tajemství přemnohá,
duše by ožila, marná kde námaha,
pouta by setřásla tělesností svojí,
a tak se povznesla ku blahu a zdroji.
Přišli, by učili novému zákonu,
jenž odmyká bránu v tajemnou říš onu.
[: V srdce kde hlubinách nejtajnějším krytu
člověk v poznání se dojde blahobytu. :]

A tak duha smíru nad lidstvem se klene,
duchové zvěstují pravdy převznešené,
by v těch její barvách v náruč se vinuli
a tím blahojasem v jednotě splynuli.
Všichni ti, již dříve v rozváděném sporu
žili zde na zemi — v tvrdošíjném vzdoru.
[: A proto v přátelství si ruce podejme,
sláva Bohu — duchům, v radosti zpívejme. :]

K. S.

Píseň 39.

Buď Synu věren do smrti,
pak koruna je tvojí,
až smrt tvé tělo rozdrtí
Pán s Otcem tvým tě spojí.

Na příkrých cestách osudu
kde kluzkost zjevna hřícha,
já věrnou stráží pobudu
a hlas můj hlasem ticha.

Jen opatrně každý krok,
dřív dvakrát duši změříš,
a že jsi z mnoha vyváz ok,
až přejdeš tehda věříš.

A kdybys opomenul znát
ta znamení v své duši,
nad lehkým krokem budeš lkát
a úkol tvůj se ruší.

A cíl žes cesty přerušil,
víš co tě asi leká?
Z cest horší jež jsi netušil
tě s utrpením čeká.

Slyš proto strážce svého hlas
a nedbej svodných zvuků,
až úkolu uplyne čas,
jsi členem našich pluků.

Buď proto věren do smrti
a koruna je tvojí,
až smrt tvé tělo rozdrtí
Pán s Otcem tvým tě spojí.

A. Ch.

Buď skřivanem — a věrně pěj
svých trylků zbožnou píseň —
viz: ráno vstává — k němu spěj
a svrz z ducha noci tíseň!

Buď vlaštovicí čistoty
a lásky buduj stany.
Ty povstaň z ducha lopoty,
zla chtičům odzvoň hrany!

Svíť hvězdou, bratře, jasný třpyt,
ta v čele ať ti svítí —
jeť krásno tobě pravdu ctít,
však krásněj' v pravdě žítí!

F. T.

Píseň 111.

Hlavy vzhůru, bratře milý,
mysli trudné výhost dej,
na cestě ku svému cíli
mužně jdi a vytrvej —
uzříš jej —
ó, jen chtěj,
potřebné že dá ti síly
Bůh, v to jistě spolehej!

Třeba hřmělo, blesků kříže
třeba šířily kol strach,
lijavců zlých třeba tíže,

trhala tvých cest a drah —
duše vzmach
ani vrah
neroztrhá, nerozhryže —
budiž, bratře, budiž blah!

Hle, rok nový z času moře
vstává jako z jitra den —
starý prchá — lež a hoře
prchá s ním, co bludný sen —
protož jen
zapuď sten,
bratře, vzhlédni k pravdy zoře,
láskou chtěj být osvícen!

F. T.

Píseň 112.

Byl jednou král mocný, velký a vznešený,
měl velký sad a v něm přerůzné květiny,
zahradníků množství najal, v něj postavil,
dle schopnosti sil svých by každý činný byl.

Když květy svoje zde chcete svěží míti,
musíte sobě v čas v práci pospíšiti,
nesmíte mysliti, že je času dosti,
že květy vaše vždy budou samy růsti.

Musíte, kdykoliv rosa s nebe spadne,
bodláčí odstranit, pod nímž ráda vadne
květinka útlá to, které schází síla,
by trní zdolala, pod nímž dneska zmírá.

A každou růžičku, kterou vypěstíte,
čistou králi svému potom odevzdáte,
odměnu jistou svou za to vezmete,
zahradníky krále toho se stanete.

Pak-li však sad tento bude zanedbaný,
zhynou květy ladné bez vaší ochrany,
pak darmo přišli jste do sadu tohoto,
kde vaší vinou by zašlo květů mnoho.

Král váš vás povolá pak ze sadu svého,
řka: zničili jste co mně zde milého,
nebudete více opatrovat květu,
trní, jež vám vzrostlo, berte za odvetu.

M. M.

PíseL 113.

O láska čistá,
ty květe rajský,
jsi symbol Krista,
v nějž víru klásti
má každý, kdož světem
sklamán nyní byl,
by v lásce tvé okrál
a k prospěchu žil.

Pak uzříš hvězdu
v jasu se třpytí,
svým milým světlem
září v tvé žití,
bys nikdy víc ve tmě
neliboval sobě,
však pomoc od Boha
hledal v každé době!

Zklamané srdce
ve světa víru,
vypěstuj v nitru
lásku a sílu;
pak vykvete tobě
lilie čistá
a ta se nazývá
důvěra v Krista.

M. M.

Píseň 114.

O Pane, duše má
pěje ti chvalo zpěv,
že's ráčil ozářit
láskou svou tento svět.

Meč lásky v ruce své
vždy třímati budu,
do boje za pravdu
bez odkladu půjdu.

Že's posilu poslal
duši mé znavené
a závoj s očí sňal
bytosti klamané.

Ty pak, jenž trůníš tam
v nadhvězdne říši,
požehnáš zbrani mé
králi můj nejvyšší.

Nechť nyní nepřítel
na mě si doráží,
láskou Tvou obrněn
patřím mu do tváří.

Když v boji statečném
vavřinu dobudu,
na řadrech Tvých jistě
potom pak spočinu.

M. M.

Píseň 115.

Často jsem, Bože, volal k Tobě:
»O dej mi perlu, pro níž lkám,
bez ni radš' chtěl bych býti v hrobě,
dej mi ten zářný drahokam!«

A ty's ho nedal — a já poznal,
že treta byla skleněná ; —
že moudrý Jsi, jsem vděčně doznal
a v srdci pěl : »Buď vůle Tvá !«

Často jsem, Otče, volal v trýzni :
»O veď mne v jiný, slunný kraj,
po němž má duše dávno žíznil,
navrát mi ztracený můj ráj !«

Nebyl to ráj, bylo to peklo,
má duše nyní již to zná,
a srdce moje vroucně řeklo :
»Buď vůle Tvá, buď vůle Tvá !

Co dáš, to dáš, já přijmu s díkem,
co díš, má duše uvěří,
kam pokyneš, já spěchám mžikem,
jak dítě za svou mateří.

A blaze je mi pod Tvou rukou,
má duše nyní již to zná,
a mého srdce tepy tlukou :
»Buď vůle Tvá, buď vůle Tvá !«

M. M.

Píseň 116.

Buď klidna, duše moje, viz :
Pán mocný s tebou jest —
však musíš bříme života
též trpělivě nést.

Jeť někdy těžké bříme to —
však v něho důvěřuj !
On setře slzu s očí tvých,
vždyť on jest otec tvůj !

I srdce k Němu pozvedni,
vždyť on tě dobře zná —
u Něho hledej útěchy,
buď klidna, duše má !

M. M.

Píseň 117.

Vúzkostech světa nechci lkátí
a nechci sobě z kvítí věnce vít,
kde Jeho svatou hlavu trní zbodlo,
tam nechci v záři blaha žít. —

Růžemi nechci jíti cestou krytou,
kde slaví svět života bujný ples,
chci kráčet cestou strmou, kamenitou,
kde zemden On pod tíhou kříže kles.

Nechť trním poseta jest moje dráha,
nechť v bolu, strasti trávím život svůj —
za Tebou jít chci, v Tobě dojít blaha,
Ty, velký, svatý učiteli můj !

M. M.

[: K Němu se přitúl duše má,
On klid Svůj věčný tobě dá. :]

On jest život, On trvání,
v Něm jest radost jediná,
láska Jeho bez přestání
staví křídla ochranná.

[: Nad člověčenstvem nevděčným
do přetěžkých jež padlo vin. :]

Ó dej Pane všemohoucí
v nekonečné lásce Své,
by jediné díky vroucí
hlásaly ústa naše.

[: Tobě, Ty dobrý Otče náš,
jenž nitro dítky svého znáš. :]

B. P

Píseň 351.

Má láska k Bohu jediné
mne vznáší stále blíž,
[: kde písně pějí andělé,
kde trůní blaha skryš. :]

V ní poklad věčný skrytý jest,
on všem je lidem znám,
[: před staletími o něm zvěst
přines nám Kristus sám. :]

Za zařnou čistou novinu
na kříž jej přibíli,
[: a lásku jim zvěstovanou
v nenávisť zvrátili. :]

Však láska nikdy nezmizí,
tak pravil Kristem Bůh,
jen skrze ni se nevrátí
zas k Tvůrci padlý duch.

Písně pohřební.

Píseň 352.

Jak žalostné je loučení,
když umírá přítel náš,
k hrobu chladnému se sklóní
nebo slyší smrti hlas.

O tu volá z temnot hrobu :
S Bohem, otče, máti má,
snad se shledáme pospolu,
až vás Pán Bůh povolá.

Až mé tělo v země hroudu
 ruka vaše uloží
 a na moji krutou hmotu
 těžký kámen položí,
 vzpomeň sobě ještě jednou,
 že jsem býval druhem tvým,
 v lásce ve spojení jednou
 pracoval za cílem svým.

A až první kvítek jarní
 z poupěte se rozvíje,
 tenkrát vzpomeň, bratře drahý,
 vsaď mi na hrob lilie.
 Po vezdejší kruté době
 pak odplatí tobě Bůh.
 Podáme zas ruce sobě,
 sejdem se zas v jeden kruh.

Pak již není rozloučení
 nebo smutno není víc
 a pramenem věčné lásky
 umyjem si naši líc.
 Čisti jako krásné slunce
 vzdálíme se od hrobu,
 budem vítí krásné věnce,
 pospichati k domovu.

Na shledanou všechněm volám,
 sejdem se v brzku zas.
 Práteleství věčné kyne nám,
 vždyť žijeme věčně zas.

V nekonečném věčném cíli
 volá nám všem mocný Pán:
 Povstaň rychle z hrobu svého,
 spěchej tam, kde věčný stan. N. S.

Píseň 353.

Na shledanou, soudruhu náš milý,
 na shledanou tobě voláme,
 vždyť se sejdem' k velikému cíli,
 až své tužby zde dokonáme.
 Tam, kde lidstvo spěje čistou snahou,
 na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou v říši nekonečné,
 kde postavil svatyni nám Bůh,
 tam počneme pracovati věčně,
 až se sejdem' v láskyplný kruh.
 Tam, kde mír a láska nepřestanou,
 na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou tam, kde hoří svíce,
 již nezhasne žádný smrti hrob,
 tam, kde boží zjevuje se líce,
 není cítit více bídy hrot.
 Tam, kde mír a láska nepřestanou,
 na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou, ochráncové drazí,
 vítejte nám z říše záhrobní,

vezměte na peruf naše snahy
a zalette tam, kde láska dlí,
Tam, kde mysle k pravdě, k Bohu tanou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

N. S.

Píseň 354.

Na shledanou v onom lepším kraji,
kde se slunce nikdy neskrývá,
kde se stromy věčně zelenají,
duše novým zdravím okřívá,
Tam, kde libé dechy rájem vanou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou v onom lepším městě,
které od Boha má základy,
kde mír kyne umdleným po cestě,
dražší nad vše světa poklady.
Pán, kde vítá církev milovanou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou v oné lepší době,
kde již čistší budem, světější,
kde již volně rozvineme sobě
tajné srdce boly nynější.
Přátelství, kde slastí nepřestanou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou, tam u Páně trůnu,
milého, kde svého spatříme,
v jehož věčně žádostivém lůnu
všecko, co nás tíží složíme.
Pán, kde lid svůj živí skrytou manou,
na shledanou, Amen, na shledanou!

P. Ž.

Píseň 355.

Na shledanou, když nám Pán Bůh přeje
a nás chová ve své milosti,
nás vždy vodí, necht se co chce děje
rukou mocnou v této časnosti,
a nás vírou živí Pánem danou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou, Pán Bůh na to patří
v naší rozloučení hodině,
že jsme svojí, že jsme sestry, bratři,
že patříme k boží rodině,
a že láskou srdce naše planou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

Na shledanou, to je naše heslo,
to je hvězda naší naděje,
nechť bouře slabé zlomí veslo,
však se zase slunko zaskvěje,
Pánu věrni plesat nepřestanou,
na shledanou, s Bohem, na shledanou!

P. Ž.